

Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

SpZn: KÚOK/693/2021/OSR/7515

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Bc. Ing. Hana Mazurová

Počet listů: 7

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0/0

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor strategického rozvoje kraje (dále jen Odbor SR KÚOK) jako příslušný správní orgán dle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), na základě podnětu [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] sídlem [REDACTED] [REDACTED] zahájil přezkoumné řízení ve věci přezkoumání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru (dále jen souhlas), Magistrátu města Prostějova, Odboru dopravy vydaného dne 21. 8. 2020 pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, jímž souhlasil s provedením stavebního záměru pod názvem „Novostavba rodinného domu č. [REDACTED] stavebního objektu SO 01 novostavba RD, na pozemku parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] pro [REDACTED] a [REDACTED] oba bytem [REDACTED]

Odbor SR KÚOK po předběžném přezkoumání správního spisu dospěl k závěru, že ačkoli byl výše citovaný souhlas Stavebního úřadu MMPv pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, ze dne 21. 8. 2020, vydán v rozporu s právními předpisy, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který by nabyl práva z tohoto souhlasu v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, a proto, v souladu s ust. § 94 odst. 4 správního řádu.

přezkumné řízení, vedené pod SpZn: KÚOK/693/2021/OSR/7515, zahájené ve věci výše citovaného souhlasu Magistrátu města Prostějova, Odboru dopravy ze dne 21. 8. 2020, SpZn.: OD/1981/2020/Mou. č.j. PVMU 101892/2020 41.

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu:

_____
 _____

Magistrát města Prostějova (MMPv) obdržel dne 21. 8. 2020 ohlášení stavby „Novostavba rodinného domu č. [REDAKCE] na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] které učinili [REDAKCE] a [REDAKCE] oba bytem [REDAKCE]
Podle pověření, které je součástí spisu, byla projednáním této věci pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy Magistrátu města

Prostějova (dále jen Odbor dopravy MMPv). Odbor dopravy MMPv poté vydal souhlas SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, ze dne 21. 8. 2020, jímž souhlasil s provedením daného záměru. Tento souhlas nabyl právních účinků dne 21. 8. 2020.

Odbor SR KÚOK obdržel dne 4. 1. 2021 podnět [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] nazvaný „Podnět ke zrušení souhlasu s ohlášeným stavebním záměrem v přezkumném řízení“, ve kterém spolek žádá o přezkoumání předmětného souhlasu a jeho zrušení, když souhlas byl vydán stejnou úřední osobou, která měla být, resp. všechny úřední osoby MMPv, jak bylo Odborem SR KÚOK uvedeno v rámci přezkumu veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí ve věci předmětného rodinného domu, vyloučena ze všech úkonů v řízení podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Přičemž dle spolku je evidentní, že v nyní projednávané věci šlo o skutkově stejnou situaci, tudíž ve věci rozhodovala podjatá osoba. Podle spolku byla tudíž i závazná stanoviska vydaná Odborem životního prostředí MMPv k danému záměru vydána podjatou úřední osobou. Spolek také namítá absenci souhlasu statutárního města Prostějova jako vlastníka sousední nemovitosti.

Přezkumné řízení souhlasu upravuje ust. § 106 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého lze souhlas přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků, a rozhodnutí v přezkumném řízení ve věci nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. K přezkumnému řízení je příslušný správní orgán nadřízený stavebnímu úřadu, který souhlas vydal. Pro Odbor dopravy MMPv (rozhodujícím v daném případě místo Stavebního úřadu MMPv) je přítom podle ust. § 178 správního řádu nadřízeným správním orgánem právě Odbor SR KÚOK.

Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Podle ust. § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Podle ust. § 97 odst. 3 tohoto zákona rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně. Tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu. Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán podle ust. § 94 odst. 5 správního řádu povinen šetřit práva účastníků nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99). Podle ust. § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Odbor SR KÚOK tudíž na základě podaného podnětu k přezkoumání v souladu s ust. § 94 a násl. správního řádu posoudil zákonnost souhlasu Odboru dopravy MMPv pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, ze dne 21. 8. 2020, přičemž vycházel z příslušného prvostupňového správního spisu, který si za tímto účelem nechal předložit v celém rozsahu. Předmětný spis věci Odbor SR KÚOK obdržel dne 1. 2. 2021 a poté dne 4. 2. 2021 jeho doplnění o stanovisko MMR ve věci tzv. „systémové podjatosti“.

Podle ust. § 95 odst. 1 správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí (zde souhlas) vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Vzhledem k tomu, že Odbor SR KÚOK po předběžném posouzení věci došel k závěru, že lze mít důvodně za to, že příslušný souhlas Odboru dopravy MMPv byl vydán v rozporu s právními předpisy a jsou tak dány důvody pro zahájení přezkumného řízení, usnesením pod č. j. KUOK 14618/2021, ze dne 2. 2. 2021, z moci úřední zahájil přezkumné řízení uvedeného souhlasu Odboru dopravy MMPv vydaného pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, dne 21. 8. 2020, s provedením stavebního záměru s názvem „Novostavba rodinného domu č. [REDAKCE] stavebního objektu SO 01 novostavba RD, na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]“.

Zjištěnou nezákonnost shledal Odbor SR KÚOK v tom, že předmětný souhlas byl vydán úřední osobou, u níž ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti, tudíž byl vydán v rozporu s platnými právními předpisy (viz níže), což je důvodem k provedení přezkumného řízení.

Odbor SR KÚOK po přezkoumání předloženého správního spisu zjistil následující.

Odbor dopravy MMPv po posouzení ohlášení stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. [REDAKCE] na pozemku parc. č. [REDAKCE] v kat. území [REDAKCE] předloženého [REDAKCE] a [REDAKCE] vydal souhlas pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou, č.j. PVMU 101892/2020 41, dne 21. 8. 2020, kterým s provedením ohlášeného záměru souhlasil. Tento souhlas však byl vydán úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti, tudíž byl vydán v rozporu s platnými právními předpisy (viz níže).

V daném případě je jedním z žadatelů o souhlas a stavebníků [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] který je současně primátorem statutárního města Prostějova, a také členem rady statutárního města, tedy hlavním představitelem územně samosprávného celku. Přitom o jeho podané žádosti rozhodovala oprávněná úřední osoba zařazená do Magistrátu města Prostějova, tedy úřadu tohoto územně samosprávného celku.

Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Aby byla úřední osoba vyloučena, je tedy nutné splnit dvě podmínky. Za první jde o poměr této osoby k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům a za druhé o důvodný předpoklad, že právě pro tento poměr má úřední osoba zájem na výsledku řízení, a to takový, který by mohl ovlivnit její nestranné posuzování věci a následné rozhodnutí. Žádná z těchto podmínek neobstojí samostatně.

Ze znění výše uvedených ustanovení je patrné, že správní řád zajišťuje, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly, pokud možno pouze osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí). Právní úprava zde vychází z toho, že uvedené osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně (a v rámci toho i věcně správně a efektivně). Právní úprava vychází z toho, že nebezpečí ovlivnění nežádoucím vztahem je třeba aktivně předcházet tak, aby k němu, pokud možno nikdy nedošlo, a proto připouští, že v některých případech bude z výkonu pravomoci v konkrétní věci vyloučena i osoba, o níž není ani zdaleka jisté, že u ní nežádoucí vztah existuje. Zákon tedy nevyžaduje jistotu ani přiměřenou pravděpodobnost existence nežádoucího vztahu; postačí již, jestliže o nepodjatosti lze pochybovat. Správní řád požadovaný důkazní standard precizuje formulací požadující

existenci důvodného předpokladu, že s ohledem na nežádoucí vztah úřední osoby lze o její nepodjatosti pochybovat. Pro tuto formulaci z hlediska svého smyslu a účelu ani z hlediska konkrétních podmínek pro naplnění hypotézy právní normy není představitelné, aby závěr o vyloučení určité osoby z projednávání a rozhodování věci mohl být učiněn bez existence skutkových důvodů zakládajících důvodný předpoklad pochyb o nepodjatosti. Je tomu tak proto, že v právním státě se jakýkoli postup podle zákona musí opírat o objektivní kritéria a o racionální, v realitě zakotvené důvody, a nikoli o čistě subjektivní, o skutkové důvody neopřenu (libo)vůli toho, kdo pravomoc vykonává. Pochybnost o nepodjatosti je proto založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. I nízká míra pravděpodobnosti takového nebezpečí tedy může vést k závěru o vyloučení určité úřední osoby z úkonů v řízení. Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke „zkřivení“ postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci.

Právní úpravu podjatosti, přesněji řečeno právní úpravu, jež má zajistit, aby se na výkonu pravomoci správních orgánů podílely pouze nepodjaté úřední osoby, lze chápat jako jeden z prostředků k dosažení nestrannosti a striktní zákonnosti rozhodování orgánů veřejné správy. Za skutečnosti, které by mohly způsobit výše uvedené ovlivnění jinými než zákonnými prostředky, lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu. Uvedenými skutečnostmi tak např. může být podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.

Jak již bylo výše uvedeno, jedním z žadatelů o souhlas byl také ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ který je současně primátorem statutárního města Prostějova, a také členem rady statutárního města. Ohlášení stavby bylo podáno u MMPv, tedy u stavebního úřadu věcně i místně příslušného k vyřízení podaného ohlášení stavby. Jak bylo již uvedeno, projednáním této žádosti byla tajemnicí MMPv pověřena Ing. Lenka Moučková zařazená do Odboru dopravy MMPv.

Podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, Magistrát města Prostějova (dále jen MMPv) tvoří primátor statutárního města ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ spolu s místostarostou, tajemnicí MMPv a ostatními zaměstnanci statutárního města Prostějova zařazenými do MMPv. Tajemnice MMPv je odpovědná primátorovi statutárního města Prostějova za výkon přenesené působnosti, včetně působnosti obecného či speciálního stavebního úřadu, i dalších správních orgánů, respektive jejich svěřené pravomoci, zabezpečované zaměstnanci statutárního města Prostějova, kteří jsou zařazeni v jednotlivých odborech MMPv. Tajemnice MMPv současně také stanoví platy všem zaměstnancům statutárního města Prostějova, zařazeným do MMPv a plní vůči nim úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele. Obdobné úkoly jako statutární orgán zaměstnavatele plní primátor vůči tajemnici statutárního města Prostějova. Podle § 102 odst. 2 zákona o obcích je radě města, v jejímž čele stojí primátor, vyhrazeno stanovit rozdělení pravomocí v obecním úřadu, zřizovat a zrušovat odbory a oddělení obecního úřadu, dále na návrh tajemníka obecního úřadu jmenovat a odvolávat vedoucí odborů obecního úřadu. Primátor pak v souladu s ust. § 103 odst. 3 zákona o obcích jmenuje a odvolává se souhlasem ředitele krajského úřadu tajemníka obecního úřadu a stanoví jeho plat.

Podle Odboru SR KÚOK uvedené skutečnosti naznačují, že ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ jako žadatel, má zájem na kladném výsledku řízení, a také, což je zde podstatné, z pozice

primátora statutárního města Prostějova může současně působit na úřední osoby MMPv prostřednictvím tajemnice MMPv, resp. jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, jehož je nejvyšším představitelem. Odbor SR KÚOK tak usoudil, že v daném případě zde existují důvodné pochyby o nepodjatosti úředních osob MMPv vzhledem ke zmiňovanému vztahu k žadateli. Je tedy z povahy věci patrné podezření, že v důsledku tohoto vztahu k žadateli mohl být MMPv při rozhodování v dané věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.

Odbor SR KÚOK k tomu dodává, že posouzením namítané podjatosti všech úředních osob MMPv ve vztahu k projednávání stavby rodinného domu stavebníků [REDAKCE] a [REDAKCE] se Odbor SR KÚOK zabýval již v rámci přezkumného řízení týkajícího se veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí o změně umístění dané stavby, vedeného pod Sp.zn. KÚOK/92859/2020/OSR/7515. Jak je z tohoto přezkumného řízení Odboru SR KÚOK známo, vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, tedy celý Stavební úřad MMPv, byl usnesením tajemnice MMPv vyloučen z projednání předmětné veřejnoprávní smlouvy, přičemž vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, sám tajemnici MMPv, v souladu s ust. § 14 odst. 4 správního řádu, informoval o skutečnostech nasvědčujících o jeho vyloučení. Také, že z usnesení tajemnice MMPv ze dne 3. 8. 2020, č. j. PVMU 95034/2020 19, byly výše uvedené skutečnosti také důvodem pro vyloučení vedoucího Stavebního úřadu MMPv Ing. Jana Košťála z projednání žádosti o uzavření veřejnoprávní smlouvy. Projednáním dané věci pak byla pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv.

Odbor SR KÚOK k tomu uvádí, jak již také uvedl v rámci přezkumného řízení týkajícího se veřejnoprávní smlouvy ve věci předmětné stavby rodinného domu, že v případě, že je namítána podjatost jedné úřední osoby, o námitce rozhodne představený. Pokud nelze určit jinou úřední osobu daného úřadu, musí být o tom bezodkladně vyrozuměn orgán, který je přímo nadřízený tomuto orgánu. V tomto případě byla projednáním dané věci pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Tyto skutečnosti však, tedy možný vliv primátora statutárního města na úřední osoby MMPv prostřednictvím jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, dopadají na všechny úřední osoby MMPv. Na základě výše uvedeného je tedy důvod pro vyloučení všech úředních osob MMPv. V daném případě tak měl být správně o této skutečnosti, v souladu s ust. § 14 odst. 5 správního řádu, informován Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova, nikoliv projednáním věci pověřena jiná úřední osoba MMPv, tj. Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Případně i tato úřední osoba měla informovat tajemnici MMPv o skutečnostech nasvědčujících její vyloučení. To se však v daném případě nestalo, a předmětný souhlas byl vydán úřední osobou, u níž existují důvodné pochybnosti o její nepodjatosti. Z výše uvedeného je zřejmé, že Odbor dopravy MMPv postupoval v rozporu s výše uvedenými předpisy. Z toho důvodu Odbor SR KÚOK, v souladu s ust. § 96 odst. 1 správního řádu, zahájil přezkumné řízení.

Zásadním pochybením vydaného souhlasu, které vedlo k zahájení přezkumného řízení, bylo zjištěno ve skutečnosti, že tento souhlas byl vydán úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti. Přitom měl být správně o skutečnosti, že na MMPv nelze určit jinou úřední osobu pro vyřízení dané věci, informován Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova.

Při dalším přezkoumávání zákonnosti předmětného souhlasu pak Odbor SR KÚOK neshledal žádná další pochybení. Podle ust. § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona u stavby pro bydlení a pro rodinnou rekreaci s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m

a nejvýše s dvěma nadzemními podlažími a podkrovím postačí ohlášení stavebnímu úřadu. Náležitosti ohlášení pro tyto stavby jsou pak stanoveny v ust. § 105 odst. 1, 2 a 3 stavebního zákona a v ust. § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.

Podle ust. § 105 odst. 1 stavebního zákona musí ohlášení obsahovat identifikační údaje o stavebníkovi, o pozemku, o ohlašovaném stavebním záměru, jeho rozsahu a účelu, způsobu a době provádění, údaj o tom, kdo bude stavební záměr provádět. Podle odst. 2 tohoto ustanovení k ohlášení stavebník připojí souhlas k provedení stavebního záměru podle § 184a; územní rozhodnutí či veřejnoprávní smlouvu územní rozhodnutí nahrazující anebo územní souhlas; závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona; stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem; projektovou dokumentaci podle požadavků daných v odst. 3 tohoto ustanovení; a souhlasy osob, jejichž vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům či stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno; tento souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu.

Odbor SR KÚOK z předloženého ohlášení stavebního záměru a také podkladů k němu přiložených zjistil, že stavebníci Odboru dopravy MMPv předložili úplné ohlášení záměru, které obsahuje všechny požadované náležitosti podle výše uvedených ustanovení. Pro umístění (resp. změnu umístění) stavby byla uzavřena již výše zmiňovaná veřejnoprávní smlouva, se kterou je ohlášený záměr v souladu. Dále Odbor SR KÚOK zkoumal, zda je záměr v souladu se stanovisky dotčených orgánů a v souladu s obecnými požadavky na využívání území a s technickými požadavky na stavby. Přitom neshledal rozpor s těmito dokumenty a předpisy. Proti navrhovanému záměru rodinného domu nebyly vzneseny žádné námitky. K podanému ohlášení stavebního záměru se rovněž kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady a byly doloženy souhlasy všech osob podle ust. § 105 odst. 2 písm f) stavebního zákona. Projektová dokumentace předložená Odboru dopravy MMPv společně s ohlášením záměru obsahuje všechny náležitosti podle přílohy č. 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

V samotném postupu Odboru dopravy MMPv (vyjma výše uvedeného) Odbor SR KÚOK také nezjistil žádné pochybení. Odbor dopravy MMPv postupoval zcela v souladu s ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona, když po posouzení, že podané ohlášení je úplné, ohlášený stavební záměr v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, se závaznými stanovisky dotčených orgánů i s veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující, souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru vydal.

Jak bylo již výše uvedeno, správní orgán je podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Odbor SR KÚOK proto zkoumal a hodnotil, s přihlédnutím k výše uvedenému rozporu postupu Odboru dopravy MMPv při vydání souhlasu s provedením stavby s názvem „Novostavba rodinného domu č. [REDAKCE] stavebního objektu SO 01 novostavba RD, na pozemku parc. č. [REDAKCE] v kat. území [REDAKCE] s právními předpisy, kdy tento souhlas byl vydán úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti, zda zájem na dodržení zákonnosti převažuje nad dobrou vírou stavebníka či naopak. Pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem, nikoliv pouhá nevědomost, že určitý stav je v rozporu s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem (viz rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 94/2011-102 ze dne 22. 9. 2011). Posouzení, zda účastníkovi řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti.

Z důvodu posouzení váhy práva stavebníka nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK zkoumal všechny okolnosti, na základě nichž byl přezkoumávaný souhlas vydán, tedy i k tomu, zda stavebníci podali úplné ohlášení záměru, včetně projektové dokumentace a zda byly předloženy všechny podklady podle stavebního zákona a předpisů souvisejících. Jak bylo již uvedeno, stavebníci předložili Odboru dopravy MMPv úplné ohlášení záměru, které obsahuje všechny náležitosti, a to včetně projektové dokumentace a všech podkladů vyžadovaných stavebním zákonem a předpisy souvisejícími. Odbor SR KÚOK dodává, že podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) správního řádu je místní příslušnost správního orgánu určena v řízeních týkajících se nemovitosti místem, kde se nemovitost nachází, v daném případě statutární město Prostějov, kat. území [REDAKCE]. Místní příslušnost správních orgánů určuje, který konkrétní správní orgán téhož stupně je povolán jednat a rozhodovat v určitých druhově určených věcech formou konstitutivního či deklaratorního rozhodnutí. Správní řízení vede ve věci vždy správní orgán k tomu věcně, místně a funkčně příslušný, tj. v daném případě Magistrát města Prostějova, v jehož správním obvodu se stavba nachází. Stavebníci tak podali ohlášení záměru u příslušného správního orgánu, který je dle výše uvedeného příslušný o jejich podaném ohlášení rozhodnout. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stavebníci zcela splnili všechny zákonem stanovené požadavky pro vydání daného souhlasu. Zásadním pochybením vydaného souhlasu tedy byl pouze postup Odboru dopravy MMPv, který tento souhlas vydal, byť je zde důvod pro vyloučení všech úředních osob MMPv (viz výše). Přitom měl být správně, jak bylo výše uvedeno, o této skutečnosti informován Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova, nikoliv projednáním věci pověřena jiná úřední osoba MMPv, tedy Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Případně i tato úřední osoba měla informovat tajemnici MMPv o skutečnostech nasvědčujících její vyloučení.

Odbor SR KÚOK tak dospěl k závěru, že uvedená nezákonnost vydaného souhlasu vznikla pouze nesprávným postupem Odboru dopravy MMPv, nikoli vinou stavebníků, kteří tak nabyli právo provést stavbu podle vydaného souhlasu v dobré víře ve správnost rozhodování Odboru dopravy MMPv, který měl sám výše uvedený „nedostatek“ podaného ohlášení záměru odhalit a postupovat v souladu s právními předpisy.

Jak již bylo výše uvedeno, při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře (§ 94 odst. 5 správního řádu). Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu platí, jestliže po zahájení přezkumného řízení dojde správní orgán k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Toto ustanovení je výrazem zásady ochrany práv nabytých v dobré víře obsažené v ust. § 2 odst. 3 správního řádu, podle níž správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře (tzn. subjektivních práv), dostává v daném případě přednost před zásadou legality vyplývající z ust. § 2 odst. 1 správního řádu, resp. zásadou ochrany veřejného zájmu podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Ochrana práv nabytých v dobré víře může dostat přednost před zrušením nebo změnou pravomocného rozhodnutí, tedy před zásadou

legality, jen v tom případě, že újma, která by vznikla zrušením nebo změnou tohoto rozhodnutí by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla v důsledku pravomocného rozhodnutí jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, tzn. veřejnému zájmu vyplývajícimu ze zvláštního zákona (jedná se o jednotlivé veřejné zájmy, které jsou těmito zákony chráněny). Konkrétní zvážení všech pro a proti a rozhodnutí se pro preferenci toho či onoho zákonem chráněného zájmu (legalita nebo dobrá víra) bude vždy na správním orgánu.

Takovou újmu ve výše naznačeném smyslu, která vznikla na veřejném zájmu, zpravidla nebude samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. Veřejným zájmem obecně zmíněným v ust. § 94 odst. 4 správního řádu však není (stejně jako v případě ust. § 2 odst. 4 správního řádu) zájem na zákonnosti správních orgánů. Zásada zákonnosti a zásada ochrany veřejného zájmu jsou dvě různé zásady (§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 4 správního řádu) a veřejným zájmem také není cokoli, co za veřejný zájem pokládá správní orgán, ale jen to, co je jako veřejný zájem chráněno zvláštními zákony. Nelze tedy tautologicky argumentovat tím, že nezákonné rozhodnutí se musí zrušit nebo změnit, neboť jeho vydáním vznikla újma veřejnému zájmu na dodržení zásady zákonnosti, když ust. § 94 odst. 4 správního řádu představuje právě jednu z možných výjimek ze zásady legality ve prospěch zásady ochrany práv nabytých v dobré víře. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře se proto při aplikaci tohoto ustanovení nepoměřuje se zásadou legality, ale s újmu na právech ostatních účastníků správního řízení nebo s újmu veřejnému zájmu podle zvláštního zákona (viz komentář k ust. § 94 odst. 4 správního řádu „Správní řád s komentářem, II. vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D.“).

K charakteru přezkumného řízení se vyslovil již Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162, kde uvedl následující: *„Při využívání § 94 a násl. správního řádu je třeba dbát toho, že každý vrchnostenský správní akt, rozhodnutí, je již pojmově zásahem do subjektivních oprávnění a povinností osoby. Stalo-li se takové rozhodnutí pravomocným, musí státní moc poskytovat výkonu práv účinnou ochranu a jejich nositelům garanci nenarušitelnosti takovýchto práv. [...] Jestliže se rozhodnutí stane pravomocným (doslova „nabude moci práva“, stává se právem), je jím vázán nejen jeho adresát, ale i jeho původce a rozhodnutí je považováno za zákonné a věcně správné. Je samozřejmé, že právo musí stanovit mechanismy, jak odstranit akty nezákonné, které se staly právem. Tyto mechanismy jsou však výjimkou, jejich uplatnění je vázáno na přísné podmínky a užijí se jen tam, kde zájem na odstranění nezákonnosti vyžaduje prolomení shora naznačených principů, a jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu (zásada ne ultra vires). [...] K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.“* K obdobným závěrům dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, ve kterém zdůraznil, že přezkoumávající orgán je povinen šetřit práv nabytých v dobré víře a dbát na zachování zásady proporcionality vyjádřené v § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž podmínky pro aplikaci přezkumného řízení jako výjimečného institutu je třeba vykládat restriktivně.

Ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu v přezkumném řízení chrání osoby, které nabyly svých práv v dobré víře. V přezkumném řízení je tak třeba přihlídnout k dopadu případného zrušení rozhodnutí na subjektivní práva založená již pravomocným rozhodnutím a poměřovat je s veřejným zájmem, respektive s právy třetích osob. Kritérium posuzování jednání z hlediska dobré víry jednajícího není zákonem definováno, avšak je tradiční a trvalou součástí právních řádů. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „*dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.*“ Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá ust. § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy.

O nutnosti vzít v potaz nejen nezákonnost rozhodnutí, ale též práva nabytá v dobré víře pojednává početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní „*[i] v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé*“ (rozsudek ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162). „*Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn*“ (rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79, bod 23.). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 - 54, „*i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení*“. Ochrana legitimního očekávání musí tedy tím spíše mít své místo při rozhodování vedeném zákonem jasně vyjádřenými kritérii, byť v daném případě formou neurčitěho právního pojmu „dobré víry“.

Požadavek ochrany dobré víry ve veřejném právu se opakovaně objevuje i v judikatuře Ústavního soudu: „*[P]odstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci*“ [nález sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 SbNU 57)].

Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. K samotné otázce dobré víry se Nejvyšší správní soud vyjádřil

např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 - 36, www.nssoud.cz, když uvedl, že „*stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. Tomu odpovídají i závěry odborné literatury [srov. např. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 822: „Ustanovení § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí s právními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník řízení svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit.“]. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví. A to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá.*

V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by jakékoliv nedostatky žádosti stavebníka automaticky vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu záměru se zákonnými požadavky jsou ovšem v první řadě zodpovědné správní orgány. [...] Pakliže záměr není v souladu s těmito požadavky nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem [stavebním zákonem] nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad nevydává územní rozhodnutí a dle § 92 odst. 3 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne [pozn. Odboru SR KÚOK – v tomto konkrétním případě platí obdobně také pro vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru]. (...) dobrou víru nelze zaměňovat s pouhou nevědomostí. Nicméně bez přihlídnutí ke konkrétním okolnostem posuzované věci tento závěr samotný neobstojí, neboť u žadatelů o vydání povolení lze předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu záměru s podrobnou právní regulací. Stavební úřad, na straně druhé, disponuje dostatečným personálním a odborným zázemím, aby žádost zevrubně posoudil a v případě rozporu s právními předpisy vyzval žadatele k jejímu doplnění nebo žádost zamítl“.

Při posouzení váhy práva žadatele nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK vycházel především z aktuální judikatury Ústavního soudu ČR, konkrétně z nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018, ve kterém Ústavní soud ČR vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou při řešení otázky nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře nastat.

První skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně veřejné moci (procesní vady, nesprávný výklad práva). V takovém případě je dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána. Ke zrušení rozhodnutí lze přistoupit jen ve výjimečných případech.

Druhou skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednatel. Půjde

především o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, která z daného rozhodnutí nabyla práva, musela vědět (uvedení nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil). V této situaci nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ale nevylučuje to důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (tu je nutné přihlídnout k plynutí času a rozvoji navazujících právních vztahů). V případě přistoupení ke zrušení napadeného rozhodnutí je nutné, pokud je to možné, zmírnit negativní dopady na oprávněnou osobu.

Třetí skupinou jsou pak případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí (úmyslné uvedení orgánů veřejné moci v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložení nepravdivých podkladů, popř. dosažením příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem). Za této situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Při přistoupení ke zrušení napadeného rozhodnutí není zpravidla důvod chránit oprávněnou osobu před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo nutné chránit práva třetích, nezúčastněných osob).

Odbor SR KÚOK tudíž v souladu s výše uvedeným zkoumal, zda byly naplněny i další podmínky nutné pro použití ust. § 94 odst. 4 správního řádu, konkrétně, zda stavebníci získali právo provést stavbu rodinného domu nezákonně vydaným souhlasem v dobré víře, a zda by byla újma, která by zrušením předmětného souhlasu vznikla osobám, které z něj nabyly práva v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla tímto souhlasem jiným osobám nebo veřejnému zájmu.

V tomto konkrétním případě se jedná o souhlas s provedením stavby rodinného domu č. ■ na pozemku parc. č. ■ v k. ú. ■ která byla umístěna výše zmiňovanou veřejnoprávní smlouvou. Jak bylo již uvedeno, stavebníci ohlášení záměru podali u věcně i místně příslušného správního orgánu a k ohlášení předložili veškeré podklady podle požadavků stavebního zákona a předpisů souvisejících. Avšak, jak bylo již výše uvedeno, Odbor SR KÚOK po předběžném přezkoumání správního spisu dospěl k závěru, že souhlas byl vydán úřední osobou, u níž jsou důvodné pochybnosti o její nepodjatosti a tímto tak došlo k újmě veřejného zájmu chráněného na základě správního řádu, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly pokud možno pouze osoby nestranné, tj. takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé nebo k těm, kteří na ní mají nebo mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí).

Na místě je ovšem zmínit události předcházející vydání tohoto souhlasu v jejich celistvosti. Stavebníci podali ohlášení záměru ve věci stavby rodinného domu, a k ohlášení předložili veškeré podklady vyžadované stavebním zákonem a předpisy souvisejícími. Jak je ze správního spisu zřejmé, projednáním byla pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Ta po posouzení ohlášeného záměru souhlas vydala a vyznačila jeho účinnost. Přitom skutečnost, že žadatel (resp. jeden z žadatelů) je současně primátorem statutárního města, a tudíž ze své pozice primátora může působit na úřední osoby MMPv, a to na všechny úřední osoby MMPv, prostřednictvím jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, je zde zcela evidentní. Na MMPv tudíž není možné určit žádnou úřední osobu, na kterou by žadatel jako primátor nemohl ze své pozice působit, a o této skutečnosti měl být správně informován Krajský úřad Olomouckého kraje (viz výše).

V daném případě lze sice připustit, že žadateli může být, a to ze znalosti svých oprávnění, která jsou mu v pozici primátora ze zákona č. 128/2000 Sb. vyhrazena, výše uvedená skutečnost známa, nicméně s ohledem na výše uvedené nelze toto považovat za jeho

pochybení. Jak bylo již uvedeno, žádost musí být podána u věcně a místně příslušného správního orgánu, jímž je v tomto případě MMPv. Žadatelé tak neměli jinou možnost, než žádost u tohoto správního orgánu podat. Bylo tak MMPv tuto chybu „odhalit“ a poté postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Stavebníci tak prakticky „postupovali“ dle pokynů Odboru dopravy MMPv a s ohledem na výše uvedené mohli být v dobré víře, že uvedený postup Odboru dopravy MMPv je v souladu s požadavky právních předpisů.

Podle názoru Odboru SR KÚOK také nelze bez dalšího konstatovat, že by dobrá víra stavebníků byla vyloučena tím, že zapříčinili, aby Odbor dopravy MMPv nemohl řádně splnit svou povinnost vydat zákonné rozhodnutí, v tomto případě souhlas s provedením záměru, který by vycházel z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. O tom by bylo možné uvažovat například tehdy, pokud by stavebník přispěl k rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy tím, že by ve své žádosti uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně či nikoli), a současně věděl o postupu stavebního úřadu rozporném s právními předpisy (neinformování dotčených orgánů, zahájení řízení při nenaplnění zákonných podmínek; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012 - 48). Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo. Jak již bylo uvedeno, stavebníci předložili úplné ohlášení záměru včetně všech požadovaných podkladů podle stavebního zákona a předpisů souvisejících.

Na základě všech výše uvedených skutečností Odbor SR KÚOK vyhodnotil, že v daném případě v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16, ze dne 4. 9. 2018, na tento případ dopadá situace skupiny první, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně Odboru dopravy MMPv. V takovém případě je podle Ústavního soudu ČR dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána, a k jeho zrušení lze přistoupit jen ve výjimečných případech. Stavebníci tak nabyli právo provést stavbu rodinného domu podle vydaného souhlasu v dobré víře založené na důvěře ve správnost rozhodování Odboru dopravy MMPv, a její existenci tak nelze bez dalšího vyloučit z důvodu vady tohoto souhlasu plynoucí z pochybení na straně Odboru dopravy MMPv (nikoliv z jednání stavebníka). Odbor SR KÚOK tak v souladu s výše uvedeným dále posuzoval a hodnotil, jaká újma by vznikla stavebníkům zrušením přezkoumávaného souhlasu s provedením záměru, a naopak jaká újma by v opačném případě vznikla veřejnému zájmu.

Jak bylo již výše uvedeno, v tomto případě se jedná o souhlas s provedením stavby rodinného domu na pozemku parc. č. [REDAKCE] v kat. území [REDAKCE]. Jak z předloženého správního spisu vyplývá, předmětný souhlas nabyl účinnosti dne 21. 8. 2020. Stavebníci tudíž neměli důvod nepokračovat v přípravě realizace předmětné stavby, např. výběrem stavebního podnikatele, který bude stavbu realizovat, včetně smluvního vztahu či řešení financování předmětné stavby, např. prostřednictvím hypotéky, a zejména realizaci dané stavby nezahájit. I když Odboru SR KÚOK není známo, v jaké fázi je nyní příprava, resp. provádění uvedené stavby, je zcela evidentní, že případným zrušením přezkoumávaného souhlasu by byli stavebníci vystaveni nutnosti přerušit ne-li úplně zastavit přípravné práce, resp. stavební práce na stavbě rodinného domu, a to z důvodu neexistence příslušného povolení podle stavebního zákona. Nelze vyloučit, že by se v důsledku tohoto mohli vystavit případnému nebezpečí možných sankcí z již uzavřených smluv, a to zejména z důvodu případného nedodržení sjednaných podmínek.

V opačném případě je dále nutné posoudit, jaká újma by vznikla veřejnému zájmu. Jak již bylo výše uvedeno, Odbor dopravy MMPv postupoval v rozporu se zákonem, když výše zmiňovaná veřejnoprávní smlouva byla uzavřena úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o

její nepodjatosti. Nicméně Odbor SR KÚOK pro posouzení újmy považuje za podstatné, že při dalším přezkoumávání, jak bylo výše také uvedeno, neshledal v postupu Odboru dopravy MMPv žádná další pochybení. Posuzovaná stavba rodinného domu naplňuje požadavky stavebního zákona a předpisů souvisejících (viz výše), ke stavbě se rovněž kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady. Odbor SR KÚOK tak z výše uvedeného posouzení dospěl k závěru, že realizací stavby rodinného domu s názvem „Novostavba rodinného domu č. ■■■ nedojde k negativnímu dotčení ostatních veřejných zájmů chráněných příslušnými zvláštními předpisy.

Odbor SR KÚOK také posuzoval, jaká újma by vznikla jiným osobám. Přitom přihlédl k tomu, že všichni vlastníci sousedních pozemků či staveb, kteří mohou být prováděním stavby rodinného domu dotčeni, vyslovili souhlas s touto stavbou. Z uvedeného tak lze dovodit, že s takto navrhovanou stavbou rodinného domu souhlasí a necítí být dotčeni na svých právech na rámec běžných poměrů v daném území.

Podle Ústavního soudu ČR v případech, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně správního orgánu, ke zrušení rozhodnutí (v tomto případě souhlasu s provedením stavby) lze přistoupit jen ve výjimečných případech. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 22. 3. 2017, *„zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“* Podle uvedeného Odbor SR KÚOK usoudil, že smyslem přezkumu není akademické deklarování nezákonnosti, rušení rozhodnutí správních orgánů a vracení věcí k dalšímu řízení v případech, kdy porušení ustanovení o řízení nemusí být vždy okolností, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jiný výsledek řízení, k němuž možná mohlo dojít, kdyby nedošlo k porušení ustanovení o řízení, však ještě neznamená, že ten výsledek, k němuž došlo skutečně, byl sám o sobě nezákonný. V daném případě žádnou nezákonnost výsledku nelze spatřovat. Za okolností, za nichž bylo rozhodováno, Odbor dopravy MMPv vydal souhlas zákonný, tj. nic v jeho obsahu nenaznačuje rozpor se zákonem. Jinými slovy, pokud by byla věc delegována k posouzení a rozhodnutí jinému správnímu orgánu, u něhož by nevznikaly pochybnosti o jeho nepodjatosti, a stavba rodinného domu, která je předmětem posuzovaného souhlasu, by tak byla rozhodujícím správním orgánem posouzena v souladu se zákonem, věc by nemohla být rozhodnuta jinak. Nejedná se tak ani o výjimečný případ dle Ústavního soudu ČR, kdy lze přistoupit ke zrušení rozhodnutí.

Odbor SR KÚOK tak na základě uvedených zjištění usoudil, že i když byl souhlas vydán úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti, přičemž měl být správně o skutečnosti, že na MMPv nelze určit jinou úřední osobu pro vyřízení dané věci, informován Krajský úřad Olomouckého kraje, tato nezákonnost nedává sama o sobě důvod ke zrušení předmětného souhlasu, protože újma, která by vznikla stavebníkům, kteří nabyli práva (právo provést stavbu) v dobré víře, převyšuje v tomto případě nad újmu, která tímto vznikla veřejnému zájmu, když v daném případě Odbor SR KÚOK dospěl k závěru, že předmětnou stavbou nedojde k zásahu do veřejných zájmů chráněných příslušnými zvláštními předpisy a jedinou újmu tak zůstává porušení zákonnosti vedeného řízení.

Odbor SR KÚOK tak rozhodl o zastavení přezkumného řízení, vedeného ve věci výše citovaného souhlasu Odboru dopravy MMPv vydaného pod SpZn.: OD/1981/2020/Mou,

č.j. PVMU 101892/2020 41, dne 21. 8. 2020, jímž souhlasil s provedením stavebního záměru pod názvem „Novostavba rodinného domu č. [REDAKCE] stavebního objektu SO 01 novostavba RD, na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]“

Poučení o odvolání

Podle ust. § 81 a násl. správního řádu mohou účastníci řízení proti rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání, o kterém rozhoduje Ministerstvo pro místní rozvoj. Odvolání se podává u toho správního orgánu, který rozhodnutí vydal, tj. u Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje, Jeremenkova 40a, Olomouc.

Odvolání musí mít podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu jednak obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a dále musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání jen proti odůvodnění je nepřipustné.

Obdrží do vlastních rukou:

1. [REDAKCE]
2. [REDAKCE]
3. [REDAKCE]
4. [REDAKCE]
5. [REDAKCE]
6. [REDAKCE]
7. ASTRA GAMES, s.r.o., Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc
8. Dražby.net, s.r.o., Sokolská 584/11, 779 00 Olomouc
9. Povodí Moravy, s.p., Dřevařská 932/11, 602 00 Brno
10. E.ON Distribuce, a. s., F. A. Gerstnera 2151/6, 370 01 České Budějovice 7

Otisk úředního razítka.

Bc. Ing. Hana Mazurová
vedoucí oddělení stavebního řádu
Odboru SR KÚOK

Dále obdrží na vědomí:

11. Magistrát města Prostějova, Odbor dopravy, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
12. Magistrát města Prostějova, Odbor životního prostředí, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
13. Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje se sídlem v Olomouci, územní pracoviště Prostějov, Šafaříkova 2907/49, 797 20 Prostějov
14. Spis KÚOK/693/2021/OSR/7515
339 - V/5